

L'OTAN crema Felipe

La presència de l'Estat espanyol en l'OTAN segueix creant problemes per al govern socialista. Uns problemes, però, que sap esquivar amb l'ajut d'una oposició que sembla haver perdut el nord.

M. Aloï

Al director d'un conegut setmanari espanyol li arribà un sobre des de l'estranger, des de Brussel·les. Hi havia al seu interior tres documents, o tres trossos de document, redactats en anglès, a màquina i sense guardar marges. Es tractava del memoràndum «secret» sobre la incorporació de l'Estat espanyol a l'OTAN. Un memoràndum del qual es desprèn que estem en l'estructura militar per la porta falsa.

El director va fer un editorial en el qual explicà que el govern espanyol sembla entestat a participar el *zipping* —onomatopeia americana usada per descriure l'efecte produït pel vídeo en avançar a tota velocitat imatges que es pressuposen desagradables— en el tema OTAN i publicà, com era la seua obligació, els papers. Més tard, una segona versió, diria que els guardava de feia temps.

Uns papers que apareixen a la llum pública just abans que s'iniciàs la sessió, a porta tancada, en què els parlamentaris havien de sentir l'explicació del govern espanyol sobre la integració a l'Aliança Atlàntica. Una sessió que ja venia envoltada de tensions perquè el govern González es nega a deixar llegir el memoràndum fins i tot als portaveus dels grups parlamentaris. L'escàndol, per això, fou majúscul.

Pels corredors de la Carrera de San Jerónimo els homes del Ministeri de la Defensa feien córrer *sotto voce* que el document publicat en la premsa (aquell matí el reproduïen pràcticament tots els diaris) era bo. Els homes de Fernández Ordóñez, en canvi, no amagaven el seu disgust. El mateix ex-ministre d'UCD, ex-dirigent del PAD i actual llogater del Palau de Santa Cruz mostrava una cara de circumstàncies reveladora. Els fulls vinguets de Bèlgica arribaren en paper oficial, però amb la capçalera tallada. ¿Quin escut hi havia? ¿Quina adreça? ¿Era una filtració, com s'ha dit, del

Ministeri de Defensa? ¿O d'algun govern aliat? Fos com fos, Felipe González reconegué en la insòlita reunió de premsa del 9 d'octubre que la filtració havia vingut bé al govern. Diverses vegades al llarg del document apareixia la insinuació que Espanya no pot formar part de l'Estructura Militar Integrada «per raons polítiques», és a dir pels famosos tres punts aprovats en el referèndum del març passat. A la vista del contingut del document, resulta poc important si hi ha una integració formal de les tropes espanyoles en l'EMI o no n'hi ha. La fórmula de clàusules polítiques usada pel govern espanyol podria ser, en definitiva, un recurs retòric usat de cara a la galeria parlamentària o de carrer. Perquè, tècnicament, encara són per explicar els compromisos exactes.

L'oposició parlamentària, però, optà per abandonar la sessió informativa per qüestions de procediment. Els portaveus dels distints grups parlamentaris reclamaren a l'inici de la sessió accés directe al memoràndum. Els fou denegat i marxaren tots plegats. Narcís Serra i Fernández Ordóñez explicaren allò que volien explicar només als seus diputats i isqueren de la reunió contents i somrients. L'oposició havia tornat a donar mostres de la seua poca alçada. En comptes de forçar el govern amb els compromisos concrets que haurien pogut contraure picaren en l'hamet de les qüestions de forma. ¿No hi havia cap diputat fora del PSOE capaç d'esbrinar entre els seus correligionaris europeus alguna cosa sobre allò que Madrid està proposant a Brussel·les? L'oposició compta en les seues files fins i tot amb antics ambaixadors d'Espanya davant l'OTAN. ¿No tenen aquestes persones manera d'esbrinar què està pactant el govern González amb l'Aliança Atlàntica?

El mateix González es permeté explicar durant la reunió de premsa que és impossible saber si hi ha armament nuclear a Espanya. Una afirmació com aquesta hauria fet caure governs en qualsevol altre país europeu. □

SALA PARPALLO

FOTOGRAFIA



JAPONESA

Octubre

Diputació de València